

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Ἡ θύμησι, πὸν πάντα ζῆ μέσα στὰ περασμένα.
—Σὰ μυστικὸ ξημέρωμα σὲ ἔρημικὸ ἀκρογιαλί—
Τὸ μαγικὸ τραγούδι της θὰ τραγουδήσῃ πάλι,
Μὲ μάτια βουρκωμένα.

Καὶ τῆς ἀγάπης τὸνειρο, σὰ μιᾶς αὐγῆς ἀχτίδα,
Πάντα κρατεῖ τὴ θύμησι τοῦ εὐωδιασμένου Ἀπριλίου,
Ποὺ μὲς τ'ἀτέλειωτα φιλιὰ ψιθύρισαν τὰ χεῖλη
Τὴν ἅγια μας ἐλπίδα.

Στὴ Μοῖρα ἔμπρὸς νὰ μὴ σταθῆς, ὅσο σκληρὴ κι ἂν εἶνε,
Κι ἂν μάτωσε στὸ διάβα της τὴ φορεσιά Σου ἢ Μοῖρα,
Πάλι φορεῖς πορφύρα!

Ὁ πόθος μου προσκυνητῆς γυρνᾷ στὰ περασμένα,
Καὶ ζωντανεύει ἡ θύμησι κάθε ἴμορφιά τοῦ κόσμου,
Κι ὅλα τὰ φέρνει ἔμπρὸς μου!